

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS
(ADHERIT A LA "UNIÓ CATALANISTA")

BARCELONA
5 de Juny 1919

Egipte i son esdevenidor

Malgrat les informacions tendencioses propagades pel Govern Anglès per disvirtuar el moviment nacionalista egipcià, és un fet innegable que els disturbis sagnants ocorreguts no fa pas molt temps no són res més que una enèrgica i contundent protesta d'un poble esclavitzat contra llur opresor. Doncs en els moments suprems en que els homes que volen representar una gran idealitat política i que diuen treballar pel bé de la Humanitat, es reunien a París, per resoldre els vius problemes que plantejava llur victòria sobre els ideals del pangermanisme, creia el Govern Egipcià demanar permís per anar a Londres a exposar de una manera amigable les aspiracions autonòmiques que creien que era de justícia atorgar-les al poble llur, més aquesta afectuosa demanda fou negada i davant aquest fet insòlit, el primer ministre egipcià en nom del Govern que representava dimitií irrevocablement i la qüestió entrà de plé en un període espinós i a la vegada de gran responsabilitat, doncs els nacionalistes egipcians al veure que l'Anglaterra no volia sentir ni parlar de llurs reivindicacions, acordaren adreçar-se a la Conferència de la Pau i a provar si el nacionalisme dels grans homes d'Estat que duïen defensar, era solsament teòric o realitat i si els idealismes d'en Wilson eren posats a la pràctica o eren ridícules il·lusions, i amb aquesta finalitat Saad Zaglaoud Pachá, Ismail Pachá Sidki, ex-ministres juntament amb Mohamed Pachá Mahonoud i Homed Pachá Basil en nom d'Egipte, demanaren a les autoritats britàniques els corresponents passaports per traslladar-se a París; prec que no fou atès, ben al contrari, doncs dits patriotes foren arrestats i deportats a l'illa de Malta, empresonament que sigué considerat una provocació al poble egipcià, doncs l'únic delictes que els imputavan era el de defensar els ideals nacionalistes en llur país, doctrines les quals els anglesos mateixos deïen defensar durant la gran guerra.

Aquesta actuació de les autoritats que representaven al Govern Anglès, aixeca en tot el país grans protestes i principalment en les ciutats de El Cairo, Pord Said i Plexandria, totes les quals, al crit *d'independència i llibertat*, manifestaven llurs desitjos amarats d'un pur sentiment patriòtic; mes prontament aquestes grans manifestacions d'amor a la patria llur, esdevingueren sagnantes doncs els soldats anglesos

Parlament de Londres l'actuació del Govern referent a Egipte després d'un llarg e incidentat debat, degué confesar Mr. Harwarcht en nom del Govern, que en el curs de la revolta hi hagué *1000 egipcians morts contra 31 anglesos, d'ells eren 27 soldats i 4 civils*. Mes a pesar de les mides preses pel dictador i alt comisari del Govern de Londres el general Allenby, d'un moment a l'altre semblava esclatar una gran sublevació en tot el país, i potser preveient-ho acordaren deixar en llibertat els caps nacionalistes deportats i concedir-los llicència de poguer anar a Europa, resolució que els egipcians consideraren com un triomf davant la feblesa del tirà, i en lloc d'anar minvant llur entusiasme, com és natural, ha anat cada dia creixent amb més vigoria e intransigència.

I la resposta dels països que formen l'Entents an els que volían assolir la llibertat de llur país, ha sigut contestat en el tractat de la pau, reconeixent l'esclavatge del imperi que ells tan abominen i aquest únic reconeixement demostra en els pobles esclaus d'arreu del món que el dret de les nacionalitats de disposar d'elles mateixes, és un dret natural i lògic, solsament quan els egoismes e interessos materials dels *Victoriosos* ni la més petita partícula pot ésser mermada, pero aquelles il·lusions que en el cor de tot nacionalista imperava aquella formosa llibertat de tots els pobles que hom creia veure ressorgir pel bé de la Humanitat, ha resultat una llibertat que es confondrà molt fàcilment amb la tirania, doncs les úniques nacionalitats que han lograt rompre les cadenes del vassallatge han sigut solsament les que vivien baix el règim despòtic de l'imperialisme prussià.

Mentres que els pobles com Egipte que també han ajudat a mida de llurs forces en la lluita contra els imperis centrals, la recompensa de llurs abnegacions i heroïsmes és en les hores de la pau la de continuar vivint baix un règim de desenfrenada tirania.

JOSEP TARRADELLAS I JOAN

Aquest número ha passat per
la censura militar

Joves cantaires intransigents visitant la Cascata del nostre Parc el dia de Pasqua Florida d'enguany

UNA CANÇÓ DE CAPELLA

I al consignar aquestes dugues tendències que's manifesten desenaixades l'una de l'altre, resulta d'un remarcable interès l'observació dels motius de causalitat que han portat a la segona aquesta manca de ductilitat que l'ha féta insensible als efectes de renovació dels temps.

No cal dir que l'objecte que'ns porta a fer unes consideracions sobre aquesta opinió que'ns havem format radica principalment a l'Orfeó que ha bastit son magnífic Palau al carrer Alt de Sant Pere per constituir un centre de convergència d'aquesta classe social sustentadora d'una nota d'inadaptació i encarcament irreductibles:

A l'Orfeó li ha succeït lo d'aquelles ufanes plantacions que queden invadides d'un pugó negre, el qual, exercint una mena de caciquisme acaba per afeblir-ne les energies pròpies obligant-les a donar uns fruits aixerrats quan no acaben amb la vitalitat de les mateixes.

Perquè fruits aixerrats són l'execució de qualques obres premiades d'algun August Coca i Poncem beatífic; una multitud de cançonets depressives i goigs a la Mare de Deu; i unes misses inacabables com un ofici de festa major forana, tot plegat per a ésser després cantades religiosament a l'església que paguin més bé.

Sí; un dels principals defectes que gosem assenyalar és que la música de caràcter religiós constitueixi la nota tonal de la millor part dels seus concerts deixant arreconades per aversió o inconsciència una porció d'obres d'alta valoració musical del catalaníssim mestre Morera.

Cal remarcar-ho: l'Orfeó sofreix les influències de l'invasió d'una malura caciquista que l'ha portat a capitalíssimes convertint-lo en una secta artística completament en discordança amb l'estat de plenitud mu-

sical de la Catalunya dels nostres temps arribant-li a emmalaltir fins els entusiasmes artístics, que l'obliguen a cantar moltes vegades guiat únicament pel tecnicisme que posseeix del cantar però impulsat per la força materialista d'un mecanisme de pianola.

Sortosament, el grau d'elevació cultural d'un Orfeó Gracienc en ple floreixement artístic, comença a suplir dignament l'absència d'una institució musical que retorni al poble català les llegendàries vibracions del cant en ell engendrades.

Aire! simpàtics orfeonistes del Gracienc; canteu-nos la cançó de *les neus que's fonen* devallant remoroses en deliquescents cascada pels penyals esglaonats del nostre alterós Montseny;

Però no tingueu mai la feblesa d'endiunenjar-vos amb cap esmoking, que per ben tallat que sigui sempre us vindria balder i us donaria un tirat irrisori de *gente bien*; ni volgheu tenir la pretensió de perdre-us massa de vista de Catalunya per retornar-hi carregats amb la feixuga tara de cap Spanish Concert londinenc; ni,

JOSEP MACIÀ.

COMPREU:

Rom Quina

Aigua Colonia

preparats químicament purs per
En Domènec Latorre

Barcelona

Catalunya